

ГРУПА ПІДТРИМКИ ОСТАННІХ ДІВЧАТ

Я прокидаюся, встаю з ліжка, вітаюся зі своєю рослиною, розгортаю протейновий батончик та випиваю літр фасованої води. Повністю оживаю й лише за кілька хвилин усвідомлюю, що сьогодні можу померти. Із віком втрачаєш гостроту.

У вітальні я розминаюся й відпрацьовую сорок ударів коліном, сорок — долонею по п'ятах та бічні вправи з підніманням колін, доки піт не стікає на бетонну підлогу. Виконую удари ліктями, що аж плечі палають, стаю на бігову доріжку, збільшую швидкість до семи й не зупиняюся, доки стегна не починають пекти, а груди — розриватися від болю, і навіть тоді я продовжую вправу ще кілька хвилин. Доводиться карати себе за те, що забула, що стоїть на кону, особливо сьогодні.

Замикаюся, поки приймаю душ. Застеляю ліжко, щоб не було спокуси повернутися під ковдру. Заварюю чай, і коли електрочайник вимикається, мене накриває перша панічна атака.

Це не найгірший напад, лише спазм у грудях, ніби велетенська рука стискає легені. Я заплющую очі й зосереджуюся на тому, щоб розслабити м'язи горла, зробити глибокий вдих і наповнити киснем тіло. Минає кілька хвилин. Я вдихаю на повні груди й піднімаю повіки.

Ця квартира — моя фортеця: спальня, вітальня, кухня і ванна, де, якщо дотримуватися розумних заходів безпеки, можна заплющити очі на кілька хвилин, коли поза нею у світі вирує безмежний кривавий бенкет, де найменша помилка коштує життя.

Я йду до вітальні, вмикаю CNN, щоб дізнатися, скільки людей загинуло сьогодні, і з першого ж кадру розумію: наступна доба буде невтішною.

Живий знімок із дрона показує літній табір, зохований під рештою інформаційного сміття на каналі CNN. Видно, як легкові автомобілі й екстрені служби скупчилися біля будинків, люди у білих захисних костюмах рухаються між деревами, а жовта поліцейська стрічка блокує проїзд. Згодом з'являється відеозапис минулої ночі; у темряві блимають сині ліхтарі, а потім на екрані з'являється напис, який вражає мене до глибини душі: «Трагедія у "Ред-Лейк" повторюється».

Я вмикаю звук, і сюжет підтверджує мої найгірші побоювання. Хтось убив шістьох вожатих із табору «Ред-Лейк», які закривали заклад на сезон. Злочинець використав різноманітну зброю: ручний серп, електродриль, лук зі стрілами, мачете, — і була б сьома жертва, якби остання шістнадцятирічна дівчина, яку, за словами ведучого CNN, звали Стефані Ф'югейт, не скинула його із сінника.

Убивцю досі не ідентифікували, але на екрані з'являється шкільне фото Стефані: кругле обличчя, чиста шкіра, усмішка крізь брекети, яка крає моє серце. Після минулої ночі вона більше ніколи не буде такою щасливою. Тепер Стефані — та сама остання дівчина.

Ти дивишся фільм жахів, і безшумний убивця по черзі забирає наркомана, повію, ботана, спортсмена, помічника шерифа, а тепер переслідує незайману виховательку в лісі. Вона єдина застерігала всіх

не влаштовувати вечірку в безлюдному літньому таборі, не пробиратися в покинуту психлікарню й не купатися голяка в ізольованому озері — тим паче на Геловін, День подяки, День дерев або в іншу річницю старих нерозкритих убивств. У злочинця бензопила, човновий гак та кухонний ніж, а у дівчини — нічого: ані сили в руках, ані зброї. Тільки хороша витривалість і типове американське обличчя. І все ж, якимось дивом вона долає вбивцю, а потім завмирає у заціпенінні. Або падає в обійми прибулих поліцейських, або біжить у сльозах до бойфренда. Кидає заключну фразу, запалює останню цигарку, ставить фінальне моторошне запитання. Або ж її забирають у карету швидкої допомоги, де вона кричить без упину, і немає кінця цьому вереску.

Ви коли-небудь замислювалися, що відбувається із цими останніми дівчатами? Після того як поліція виключає їх із числа підозрюваних, після того як преса публікує шкільні фото з брекетами, круглими щоками й невдалими зачісками, які неминуче потраплять на обкладинку книги про справжні злочини? Після молитов зі свічками й хвилин мовчання, після того як хтось посадить меморіальний кущ?

Я знаю, що чекає на тих дівчат. Після підписання контрактів на фільми, після провалу кінофраншизи раптом дещо усвідомлюєш: доки ти перебуваєш у реабілітаційному центрі, вдаючи, що не боїшся темряви, інші заповнюють бланки для вступу до коледжу.

Після туру по ток-шоу, після того як наступний терапевт визнає, що він — лише твій автомат із видачі антидепресантів «Золофт» і ти не зробиш жодного прориву на його сеансах. Після того як ти зрозумієш, що єдина значуща подія трапилася з тобою в шістнадцять. Після того як ти перестанеш виходити на

вулицю, після того як ти почнеш оцінювати послуги слюсарів, як інші жінки роздивляються вітрини «Тіффані». Після того як ти покинеш місто, тому що не зможеш витримати погляди батьків своїх загиблих друзів. Після того як утратиш усе, пройдеш крізь вогонь, знатимеш імена своїх переслідувачів, — ти опинишся там, куди сьогодні йду я: у підвалі церкви в Бербанку. Сидітимеш спиною до стіни, збираючи уламки розбитого життя.

Ми — вид, що зникає, і це добре. Нас залишилося всього шестеро. Раніше мене засмучувало, що нас так мало, але ми були творіннями вісімдесятих, а світ рухався вперед. Раніше нас згадували у відеозбірках на ювілеї або до випадкових перезапусків франшиз, а тепер у новинах лише розливи нафти, «Вікілікс», «Рух Чаювання» і Талібан. Ми вшістьох належимо до іншої епохи. Ми невидимі для медіа. Нас не існує.

Вимикаю CNN і визнаю, що помилилася. Насправді нас семеро; я просто не люблю згадувати про Кріссі. Ніхто не любить. Одне ім'я цієї зрадниці може вибити з рівноваги. Відводжу мить, хоча залишилося всього три години, глибоко вдихаю та намагаюся зупинити бурю в голові.

Едрієнн буде в розпачі. Табір «Ред-Лейк» став місцем її власної трагедії, але вона придбала його й перетворила на притулок для жертв насильства — переважно для тих, хто пережив стрілянину в школі або вирвався з лап викрадачів. Це скалічить її серце. Але принаймні тепер ми не сваритимемося через давні справи.

Збираюся вирушати, бо відкладати вже не можна. Група — єдина причина, чому я виходжу з квартири, за винятком коротких забігів до найближчої поштової скриньки раз на тиждень, перевірки маршрутів втечі

раз на місяць і візитів до крамниці на розі для поповнення припасів — удвічі частіше. Я не люблю ризикувати: віддаю перевагу короткому волоссю, бо за довге можуть схопити, взуваю кросівки на випадок, якщо доведеться бігти, не ношу одягу, що обмежує рухи.

Перевіряю кишені: ключі, гроші, телефон, зброя. Після інциденту, що стався кілька років тому, я не беру вогнепальну зброю в громадський транспорт, але в правій кишені є перцевий спрей, канцелярський ніж, а на лівій щиколотці закріплене лезо. Навушниками чи сонцезахисними окулярами я не користуюся. Перевіряю, чи куртка щільно прилягає до тіла, щоб, не дай Боже, не зачепитися. А тоді прощаюся зі своєю рослиною і виходжу з квартири, щоб зустрітися зі світом, який хоче мене знищити.

ГРУПА ПІДТРИМКИ ОСТАННІХ ДІВЧАТ

Нотатки докторки Керол Елліотт

Сеанс № 188

Вересень 2010 року

УЧАСНИЦІ

Мерилін Торрес

Едрієнн Батлер

Дені Шипман

Ліннетт Таркінгтон

Гізер ДеЛука

Джулія Кемпбелл

Нотатки перед сеансом: здивована, що цього місяця виповнюється 16 років від початку регулярних групових занять. Ведення групи виходить за межі мого звичайного навантаження, адже ці жінки так чи інакше були моїми пацієнтками довше, ніж живуть мої діти.

Прикро констатувати, що роки доброго взаєморозуміння й згуртованості групи майже зведено нанівець за останні 12 місяців. Минулі сеанси характеризуються постійними перебиваннями, нескінченними суперечками через дрібниці та невпинною міжособистісною критикою. Едрієнн фактично залишається співведучою, постійно демонструє ефективну поведінку, але Мерилін і Дені здаються збудженими й дратівливими. Постійне прагнення Гізер до уваги та її імпровізаційний підхід до реабілітації спричиняють конфлікти. Гіперактивний стан Ліннетт, здається, не покращився.

Яке значення має група після стількох років? Хто першим нас покине? Чи варто мені самій вжити заходів, щоб завершити терапію?

— Докторка Керол Елліотт, особисті нотатки щодо групового сеансу, вересень 2010 року